

Medjay a Morálka

Múr

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Jedenásta poviedka zo série Medjay a Morálka je zameraná na hranicu. Medzi civilizáciou a zombie, medzi ideálmi a realitou či medzi cesnakovými dobrotami a hladom. Ukazuje zaujímavý kontrast medzi človekom, ktorý môže napríklad pri stavbe múru robiť čokoľvek, a medzi Morálkou, ktorá nemôže robiť vôbec nič. Alebo predsa len môže? Poviedka trochu kuriózne spája post apo pustatinu a myslenie, ktoré sa objavilo pred storočím.

Medjay a Morálka: Múr

Medjay si pochutnáva na miestnej špecialite. Tmavý chlieb, potretý zvláštnou pastou. Miestny recept, ktorý síce nie je tajný a pre niekoho ani chutný, ale k tmavému chlebu sa hodí. Zmes cibule, kapusty, cesnaku, soli a bližšie nešpecifikovanej prísady, ktorá by sa dala popísať ako kríženec tymiánu a bazalky.

Krími taktiež Morálku, ktorá sa nemôže úplne jednoducho najesť sama. Už si zvykla, že ju krími Medjay. Niekedy príliš pomaly, inokedy s rôznymi drobnými vtípkami. Majú za sebou dlhú cestu a priamo aj ponuku práce na zajtra. Narazili na mesto, ktoré hľadá niekoho ako sú oni. I keď hlavne niekoho ako je Medjay. Ten si číta papier. Jednoduchá zmluva, kde sa píše o druhu práce a odmene.

„Chutí to ako cesnaková pasta s pridaným cesnakom na cesnakovom chlebe,“ hovorí Morálka.

„Mne to chutí ako jahody.“

„Ako jahody?“ Čuduje sa Morálka.

„Veru. Asi dve. Stratené. V nákladiaku prevážajúcom cesnak.“

„Ja mám cesnak rada.“

„Ja ho teraz celý rok nebudem mať rád. Všimla si si, čo sa píše na tom papieri? Tu dole?“

„Nevidím na to, je to dole hlavou.“

„Tak si to otoč. Použi hlavu.“

„Ty si strašný!“

Morálka pomaly otáča papier bradou. Pre niektorých to vyzerá veľmi vtipne.

„Zaujal ma ten šiesty bod. Kto bude pracovať pomaly, toho pomelú do pasty. Aj som si myslel, že tá pasta trochu chutí ako chrupavky.“

„Nevymýšľaj, nič také tam nie je.“

„Veru že nie je. Náhoda? Nemyslím si. Niečo sa tam snažia schovať. Musíme byť opatrní.“

„Už s tým prestať. Píše sa tu, že chcú rozšíriť múr. To je dosť ťažká práca.“

„Veru. Ty si akčná ženská, tvrdo pracuješ, je to pre teba stvorené,“ hovorí s viac-menej vážnou tvárou Medjay.

Ráno začína prácou už veľmi skoro. Medjay berie fúrik a roznáša všetko potrebné. Niekoľko chlapov začína ukladať napnuté lanko a vyrovnáva podlahu. Následne pridávajú prvé tehly a maltu.

„Niekedý máš fakt veľkú výhodu, že nemáš ruky,“ hovorí Medjay a pripravuje ďalšie tehly do fúrika.

„To som zvedavá, čo zase povieš za blbosť. Určite niečo o tom, že kto nič nerobí, nič nepokazí.“

„Aj to, ale aj niečo iné. Nikto ťa nezdrbe za to, že urobíš niečo krivo, nesprávne, nedostatočne dobre a podobne. Skrátka, nikto si nebude všímať tvoje nedostatky.“

„Čo tým chceš naznačiť?“

„Len sa pozri na ostatných. S murárčinou majú skúsenosti tak dvaja. Zvyšok dáva tehly hocijako, úplne krivo. Ani s maltou im to nejde.“

„Prečo nejdeš ty pracovať priamo na múre?“

„Lebo viem, že sa tam čoskoro pohádajú. Všímaj si tých vľavo a napravo. Vľavo sú šikovní, vpravo sú nešikovní. Niektorí ticho pracujú a niektorí hlučne nepracujú. Bude konflikt. Možno za pár minút.“

Medjay sa nemýli. Postupne narastá nespokojnosť každým okamihom a každou tehľou. Rozdiel sa zväčšuje aj vo výške hotového múru, aj v kvalite.

„Makajte aj vy, nech to dostavíme!“ kričia ľudia z ľavej strany.

„Robíme čo môžeme, my sme nikdy nestavali múr!“ odpovedajú im ich kolegovia z opačného konca.

„To nie je náš problém.“

„A to nie je náš problém.“

Vzniká kuriózna situácia. Morálka sa smeje a Medjay je vážny. Málo častý pohľad.

„Mal si pravdu, pohádajú sa. Pozri sa, ako sa hašteria.“

„Toto je ale veľmi, veľmi zlé. Ak sa ten múr nepostaví, bude to porušenie toho... toho papiera. Krátkodobo to nie je veľká sláva. Ale dlhodobý problém je oveľa horší. Keď príde banda zombíkov, tak tí sa nebudú pýtať, kto postavil ktorú časť. Nebudú ani úmyselne hľadať najslabšie miesto. Nalepia sa na múr ako muchy a tam, kde múr povolí, sa ich natlačí ešte viac. Ak bude veľa zombíkov a málo chlapov so zbraňami, ktorí by držali múr, tak to nemusí nikto prežiť. Teoreticky ide len o to, či ten múr vydrží, alebo nie. Je jedno, či ho niekto natrie na modro alebo na zeleno, alebo či bude dávať niekto každú tehlu dokonalo rovno alebo nie. Každopádne, ja nemám teraz komu voziť tehly. Všetci ich majú dosť, len ich neukladajú. Takže šikovní stoja, nešikovní stoja, aj ja stojím. A kým sa budú hádať, tak ja si zatiaľ sadnem. Daj mi vedieť, keď sa to zmení na bitku a budú padať facky či odpadávať končatiny.“

„Medjay! Ty si génus!“

„V čom?“

„Vymyslel si, ako môžem byť užitočná.“

„Ehm... no keď to hovoríš.“

„Naučia ma tí najlepšie, ako sa stavia múr, a ja bude môcť potom radiť a podporovať tých menej šikovných. Aby sa to aspoň trochu vyrovnalo.“

„Len sa ti vysmejú, že ty o tom nevieš nič.“

„O to ide. Nevieť o tom nič. Tak môžem sledovať, pýtať sa a môžem o tom vedieť viac ako tí, ktorí sa nemajú koho pýtať a len pomaly a nakrivo ukladajú tehly.“

Morálka robí všetko, čo môže, na zlepšenie morálky. Navrhne zmeny, aby všetci pracovali spoločne a ukladali tehly zaradom po celej šírke. Skúsenejší majú podľa jej návrhu opravovať chyby tých menej skúsených. Prácu to zrýchľuje.

Práca na múre však zaujala skupinu nemŕtvych, ktorí okamžite prichádzajú k múru. Desiatky zombie môžu ľahko prekonať nedokončený múr. Bojovníci, ktorí so sebou nemajú takmer žiadne zbrane, nemôžu rýchlo dokončiť múr. Majú len dve možnosti. Zomrieť alebo utekať.

Jeden z nich, ktorý má so sebou pištoľ, páli po blížiacich sa nemŕtvych. Minimálne poškodenie a príliš malý hluk na to, aby si to všimlo celé mesto. Postupne všetci utekajú tak rýchlo, ako môžu. Morálka je pri behu pomalšia ako ostatní, ale ľahko si všíma, že v celom meste počuť poplach. Zanedlho sa pomer živých a mŕtvych vyrovnáva. Chlapi so samopalmi ľahko likvidujú väčšinu zombíkov. Jediné zranenie je škrabanec na nohe Morálky od zombíka, ktorého následne Medjay uzemnil letiacou tehlou.

„Ďakujem.“

„Si v poriadku?“ pýta sa Medjay.

„Poriadne ma škrabol.“

„Ty máš všetky tie imunity, tebe sa nič nestane. Si nesmrteľná a nezničiteľná.“

„Môžeš s tým láskavo prestať? Dobre vieš, že nie som.“

„Tak si odolná stavbyvedúca.“

„A ty si poriadne pohol len s jednou tehlou.“

Na ďalší deň práca na múre pokračuje. Jediný človek, ktorý priveľmi nerozpráva, je kuriózne Morálka. Oživené mŕtvoly majú za zničenými nechtami toľko špiny, že to pokazí chuť do života a morálku skutočne každému.

Jediná, ktorá nemôže pracovať, je tá bez rúk. Ale nie kvôli rukám, ale kvôli tomu, že mala pomalšie nohy. Nikto neukladá oproti včerajšku viac tehál ako Medjay a múr pomaly, ale isto rastie do výšky.

„Došli nám tehly,“ hovorí Medjay a ukazuje na prázdnu paletu.

„Čo teraz?“

„Jednoduché. Vypáliť nové. To chvíľu potrvá. Alebo rozobrať niektorú menej obľúbenú budovu.“

Postupne dochádzajú nielen tehly, ale i zásoby malty. Práca je skoro hotová a múr je oveľa pevnejší ako včera. Tí, ktorí o tejto práci nevedeli vôbec nič, sa naučili potrebné základy.

„Čo budeme robiť, keď sa sem privalia naozajstné hordy? Tento múr ich nezastaví.“

„Tento možno nie, ale ďalší by mohol. Alebo ten za ním. Je dôležité nepriateľa spomaliť, obhádzat granátmi alebo čímkoľvek podobným a skoncovať s tými ostatnými. Často sa nájde cesta, len tá cesta môže byť pomalá a náročná. A aj takéto malé múry pomáhajú,“ odpovedá jednému z mladíkov Medjay.

Medjay berie Morálku na ruky a nesie ju smerom k mestu a teplému jedlu.

„Pre mňa je múr niečo iné ako pre teba,“ hovorí Morálka.

„Za mňa sú to tehly, ktoré by sa nemali rozsypať, ale zo skúseností viem, že sa to občas stane. Predpokladám, že pre teba je to hranica medzi civilizáciou a medzi pustatinou, kde sa nikto nesprchuje,“ šomre Medjay.

„Myslela som to ako hranicu medzi detstvom a svetom dospelých. Hranicu, ktorý musí každý prekročiť, ale často to môže urobiť len jedným smerom. V detstve si každý všíma nespravodlivosť a v dospelosti zisťuje, že je všade.“

Kuriózný problém vytvára udeľovanie odmeny. Každý chce viac, preháňa svoje výsledky a rovný múr aj po nápadoch a názoroch od Morálky ukazuje nerovnosť medzi ľuďmi.